

ΚΟΥΤΑΜΑΡΑΙΣ.

Ἐν τινι συναναστροφῇ ἐγένετο λόγος περὶ τῶν προσβαλλομένων ὑπὸ τοῦ ψύχους, τοὺς ὁποίους συνηθίζεται νὰ καλύπτωσι διὰ χιόνος καὶ νὰ θρύπτωσι δι' αὐτῆς, ὅπως θερμάνωσι καὶ ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν ζωὴν.

Ἀλλὰ, θεέ μου, ἀναφωνεῖ ἡ λίαν εὐαίσθητος Κυρία Ἀγαθοπούλου, πῶς κάμνουν τὸ καλοκαῖρι, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ χιόνι;

Ἐβδομηκοντούτης καὶ πλούσιος ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ σύζυγον δεκαοκταετίδα κόρην. Ἐξεμυστηρεύθη, λοιπόν, τὴν ἀπόφασίν του εἰς ἐμπειστευμένον φίλον, λέγων: «Παιδιά βέβαια δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζω.»

— «Νὰ ἐλπίζῃς ὅχι, ἀπαντᾷ ὁ φίλος, ἀλλὰ... νὰ φοβῆσαι.»

Ὁ Ἀγαθόπουλος, ἐσπέραν τινὰ, ἐξυλοφορτώθη ἀντ' ἄλλου, κατὰ λάθος· ἐξεκαρδίζετο, λοιπόν, γελῶν καὶ ἔλεγε:

— «ὦχ! ὦχ! πῶς τὴν ἐπαθάν· τοὺς τὴν κατάφερα μὰ χαρὰ μ' ἐπῆρανε γι' ἄλλον!

«Τί μὲ μέλλει δι' ὅλον τὸν κόσμον, ἔλεγέ τις πρὸς τὴν κατὰφορτον ὑπὸ ἐτῶν καὶ δραχμῶν σύζυγόν του, ἀφοῦ σὺ μόνη εἶσαι ὁ κόσμος μου;»

Τοὺς λόγους τούτους ἤκουσε σαφῶς ἡ εἰς τὸν πλησίον θάλαμον εὐρισκομένη θαλαμηπόλος.

Μετ' ὀλίγον ὁ οἰκοδεσπότης ἔκαμνε πρὸς αὐτὴν ἐξο-

μολογήσεις ἔρωτος, ἀλλ' αὕτη τῷ ἀποκρίνεται: «Πῶς, ἀφεντικῶς, θέλετε ν' ἀφήστε τόσῳ γρήγορα τὸν κόσμον σας;

— Σιώπα, τῇ λέγει ἐκεῖνος, οἱ κόσμοι εἶναι δύο, ὁ παλαιὸς καὶ ὁ νέος κόσμος.»

Μεθυσμένος στρατιώτης ἐφιλονεῖκει μετὰ τοῦ δεκανέως του, ἡ δ' ἔρις ἐφθασε μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε ὁ στρατιώτης νὰ εἴπῃ εἰς τὸν δεκανέα:

— Σώπα σὺ, διατί δὲν εἶσαι ἄνδρας.

— Τώρα σοῦ δεῖχνω τὸ ἐναντίον, λέγει ὁ δεκανεὺς.

— Ποτὲ, ἐπαναλαμβάνει ὁ στρατιώτης, ἀδύνατον. Δὲν ἄκουσες τὸ ταγματάρχην, ὅταν διατάσῃ τὰς φρουράς; τί λέγει; Εἰς τὴν δεῖνα θέσιν πέντε ἄνδρες καὶ ἓνας δεκανεὺς. Λοιπόν, ὁ δεκανεὺς δὲν εἶναι ἄνδρας.

Ἐλεγέ τις, ὅτι ἤθελε νὰ γνωρίζῃ ἓνα τόπον, ὅπου νὰ μὴ ἀποθνήσκουν οἱ ἄνθρωποι, διὰ νὰ υπάγῃ ἐκεῖ τὰ τελεώσῃ τὰς ἡμέρας του.

Δάμων.

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ.

Ἡ κόρη μιᾶς ἀριστοκράτιδος Ναυπλιώτισσας ἔχει τὸ πλέον μικρὸ πόδι εἰς ὅλας τὰς Ἀθήνας.

Ὁ ὑφηγητὴς Δεῖνα θέλων νὰ κολακεύσῃ τὴν κατὰ φαντασίαν ἐπίδοξον πενθεράν του, κατ' ἥν στιγμὴν ἐξέρχεται τοῦ δωματίου ἡ κόρη,

ἐρώτησιν λίαν ἀποτόμως:

— Ἐβελτιώσαμεν, Πάτερ μου, διὰ τῆς ἀποστολῆς μου τὴν κατάστασιν τῆς ἀνθρωπότητος;

Τφόντι τοσοῦτον βίαιος ἦτο ὁ τρόπος τῆς ἐρωτήσεως, ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι εἶχε συγκλείσει οὕτως εἰπεῖν ὑπὸ πίεσιν πολλῶν ἀτμοσφαιρῶν εἰς τὰ βᾶθη τοῦ στήθους του τοὺς λόγους, οἵτινες ἐξήρχοντο βιαίως, ἅμα ἦνοιγε τὸ στόμα, ὡς ἐξέρχεται, ἀνοιγομένης τῆς δικλειδός, ἡ λειμωνὰς ἡ δι' ἀνθρακικοῦ ὀξέος ἐντὸς φιαλῶν πεπληρωμένη. Ἡ Α. Μεγαλειότης ἡσθάνετο φρικίας τινος εἰς τὰς ἐρωτήσεις· ἀπήντησε δὲ πῶς μετὰ δισταγμοῦ ὅτι, δὲν ἐγένετο μὲν μεγάλῃ βελτιώσει, ἀλλ' ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ γείνῃ.

— Λοιπόν, προσέθηκεν ὁ Χριστὸς, ἡ διδασκαλία μας εἶνε τοιαύτη, ὥστε δὲν ἔφερε καρποὺς εἰς τὸ παρελθόν, οὔτε φέρει πρὸς τὸ παρὸν, ἀλλ' εἰς τὸ μέλλον ὡς surprise θὰ τοὺς παρουσιάσῃ· διότι φαίνεται νὰ φρονῆτε, ὅτι ὁ ἰδεώδης μέλλων πολιτισμὸς θὰ πραγματοποιηθῇ ὡς ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς διδασκαλίας μας· ἀλλὰ πρὶν ἢ ἐξετάσωμεν τὸ ζήτημα τοῦτο κατὰ βάθος, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἐρωτήσω ἐν ἄλλο πρᾶγμα. Ἡ ἐμφάνισίς μου εἰς τὴν Γῆν ἦτο τι ὑπερφυσικὸν ἢ ὄχι; παρεδιάσατε τοὺς νόμους τῆς φύσεως ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ στρέψῃτε τὸ πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων πρὸς μίαν ἀλήθειαν; ἐπενέβητε εἰς τὸν μηχανισμόν τῆς σκέψεως τοῦ ἀνθρωπίνου νοός, θελήσαν-

τες νὰ ἐπιβληθῇτε διὰ τῶν θαυμάτων, (διότι εἶνε θαῦμα ἅμα ἐπεμβῇτε σεῖς ὅπουδήποτε) ὥστε νὰ γίνῃ μεταστροφή βιαία καὶ ἀπότομος αὐτοῦ καὶ ἀπολύτρωσις ἀπὸ τῶν λελανθασμένων ἰδεῶν, ἀποκαλυφθέντος δὴθεν εἰς αὐτὸ τοῦ μυστηρίου τοῦ Παντός.

— Μάλιστα· εἶπεν ἐν ἀμνηχανίᾳ ὁ Παντοδύναμος.

— Τότε λοιπόν σας ἐρωτῶ, διατί ἀπ' εὐθείας, χωρὶς νὰ ἐμφανισθῶ ἐγὼ εἰς τὴν Γῆν, δὲν μετεβάλατε τὸν νοῦν ὅλων τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὄχι μόνον τινῶν ἐπὶ τῶν δακτύλων σχεδὸν μετρουμένων Χριστιανῶν, διὰ μιᾶς οὕτως, ὥστε πᾶσα ἀμφιβολία αὐτῶν περὶ τῆς υπέρξεως μας ὑπ' αὐτὴν τὴν φύσιν ὡς εἴμεθα, νὰ λείψῃ; διατί νὰ μὴ δώσητε τοιαύτην δύναμιν εἰς τὸν νοῦν των, ὥστε νὰ κατανόησιν ὅλα τὰ μυστήρια τῆς Φύσεως, τὸν τρόπον δι' οὗ κυβερνῶμεν τὸ Σύμπαν, τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος αὐτοῦ, τὴν θεϊκὴν μας, καὶ εἰς ἐμὲ ἀκόμη ἀκατάληπτον, ἰδιότητά; διατί νὰ μὴ ἐνσπείρητε εἰς τοὺς ἐγκεφάλους ὅλων τὰς ιδέας τοῦ καλοῦ, τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ δικαίου, ὡς καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ οὐδεὶς κακός, οὐδὲν ἀδίκημα ἐπὶ τῆς Γῆς, ἀλλ' ὅλοι νὰ εἶνε πανάγαθοι ὡς Ἡμεῖς; Δὲν θὰ μᾶς ἐλάτρευον τότε ὅλοι ἀνεξαίρετως ἀπὸ τῆς Σπιτισμεβέργης μέχρι τῆς Αὐστραλίας, χωρὶς νὰ χυθῇ οὔτε βανίς αἷματος διὰ τὴν λατρείαν Ἡμῶν; Καὶ τοῦτο θὰ ἦτο ἐπέμβασις εἰς τοὺς φυσιολογικοὺς νόμους, ἀλλὰ τὸ καλὸν ἀ-